

Arrest

nr. 290 230 van 14 juni 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Thaise nationaliteit te zijn, op 21 februari 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 januari 2023 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 februari 2023 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 7 april 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, met Thaise nationaliteit, zou sinds 2017 op Belgisch grondgebied zijn.

Zij bekwam een F-kaart op grond van samenwoning met C. L. P. J. Deze samenwoning werd geregistreerd op 27 maart 2017 en op 6 juli 2018 al stopgezet. Op 3 september 2021 kreeg de verzoekende partij eerder een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Op 20 oktober 2021 diende de verzoekende partij reeds een volgende aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie in, ditmaal in functie van D. S. P. G. A. op grond van een attest wettelijk samenwoning van 20 juli 2020. Deze aanvraag werd geweigerd bij beslissing van 24 januari 2022.

Op 11 februari 2022 diende de verzoekende partij een nieuwe aanvraag in, in functie van dezelfde referentiepersoon. De verzoekende partij werd op 22 augustus 2022 in het bezit gesteld van een F-kaart op basis van haar toenmalige geregistreerde partner de Belg D. S. P. G. A. Reeds op 12 oktober 2022 werd de verklaring van wettelijke samenwoning van de verzoekende partij en de referentiepersoon in onderlinge overeenstemming beëindigd.

Per schrijven van 27 oktober 2022 werd de verzoekende partij uitgenodigd overeenkomstig artikel 42quater, §5 van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet) nieuwe bewijsdocumenten over te maken in het onderzoek naar haar verblijfsrecht.

Op 12 januari 2023 werd aan de verzoekende partij de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) afgeleverd. Het betreft de bestreden beslissing en deze is als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: P. (...)

Voorna(a)m(en): P. (...)

Nationaliteit: Thailand

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: Yosothon

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

Reden van de beslissing:

Betrokkene bewoog het verblijfsrecht als familielid van een Belg naar aanleiding van haar aanvraag gezinshereniging van 11.02.2022 in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Zij werd op 22.08.2022 in het bezit gesteld van een F-kaart. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht op basis van haar toenmalige geregistreerde partner de Belg D. S. P. G. A. (...), met wie zij zich vestigde.

Thans is de situatie echter volledig gewijzigd. Op 12.10.2022 werd de verklaring van wettelijke samenwoning tussen betrokkene en de referentiepersoon in onderlinge overeenstemming beëindigd.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden wegens beëindiging van het geregistreerd partnerschap.

Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd zij op 27.10.2022 verzocht haar individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of zij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Dit verzoek werd betekend op 22.11.2022. Betrokkene maakte naar aanleiding van ons schrijven de volgende stukken over:

- Brief advocaat*
- F-kaart*
- Attest van gezinssamenstelling*
- Loonfiches*
- Verklaring OCMW Brugge*
- Arbeidsovereenkomsten bepaalde tijd*

De aan betrokkene betekende brief vermeldde voorts: “Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart.” Er werden na 09.01.2023 geen bijkomende stukken meer overgemaakt.

Wat betreft de uitzonderingsgevallen voorzien in artikel 42quater, §4, 1e lid, 1° tot en met 4° van de wet van 15.12.1980 dient het volgende te worden opgemerkt:

Betrokkene voldoet niet aan het geval onder 1°. De verklaring van wettelijke samenwoning met de referentiepersoon werd ter registratie neergelegd op 27.07.2020. Betrokkene diende op basis daarvan haar verblijfsaanvraag in. Ze werd in onderlinge overeenstemming beëindigd op 12.10.2022. Het geregistreerd partnerschap tussen betrokkene en de referentiepersoon heeft aldus geen drie jaar geduurd.

Bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen, kan gesteld worden dat de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 2° en 3° eveneens niet van toepassing zijn.

Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, er kan niet blijken uit de voor de dienst beschikbare gegevens in het dossier dat er sprake zou zijn van een schrijnende situatie waar betrokkene het slachtoffer van is of is geweest. Betrokkene stelt in een eerdere relatie (dus niet diegene met de referentiepersoon) het slachtoffer te zijn geweest van mishandelingen door haar toenmalige partner. Zij zou klacht hebben willen neerleggen bij de politie, dewelke haar echter naar huis zou hebben gestuurd. Het blijft echter bij verklaringen. Betrokkene legt geen enkel stuk voor uitgaande van een objectieve derde zoals een arts of een politiebeampte, waaruit blijkt dat zij effectief slachtoffer was van mishandelingen. Indien mevrouw zoals zij beweert effectief zichtbare verwondingen had, dan lijkt het zeer onwaarschijnlijk dat de politie haar huiswaarts zou sturen zonder minstens nota te nemen van de feiten die zich zouden hebben voorgedaan. Mevrouw liet de beweerde verwondingen niet vaststellen door een arts. Haar loutere verklaringen volstaan niet om aan te tonen dat zij het slachtoffer is of is geweest van geweld binnen het geregistreerd partnerschap. Bovendien gaat het om feiten die zich zouden hebben afgespeeld binnen de relatie met een eerdere partner, niet met de referentiepersoon en dit terwijl de wet stelt dat het moet gaan om geweld binnen "het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°" en dus niet eender welk partnerschap. Het moet gaan om geweld binnen de relatie met de referentiepersoon, wat in casu niet het geval is.

Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat art. 42quater, §4, 4° eveneens niet van toepassing is.

Betrokkene voldoet bijgevolg aan geen der uitzonderingsgevallen voorzien in artikel 42quater, §4, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Betrokkene verblijft sedert 11.02.2022 (datum verblijfsaanvraag) onafgebroken legaal in België, nu dus iets minder dan één jaar, wat een zéér korte periode is. Voor zover zij zou stellen reeds eerder legaal in België te hebben verbleven, dient inderdaad te worden vastgesteld dat zij tussen 03.04.2017 en 03.09.2021 eveneens legaal in het Rijk heeft verbleven als familielid van een Belg. Dit verblijfsrecht werd echter beëindigd in toepassing van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet. Betrokkene kan geen rechten putten uit verblijfsperiodes waaraan een einde is gesteld, uit verblijfsaanvragen die geen positief gevolg kenden en uit periodes van illegaal verblijf. Bovendien, zelfs indien men in overweging neemt dat betrokkene ongeveer zes jaar in België heeft vertoefd, dan nog moet vastgesteld worden dat zij het overgrote deel van haar leven in Thailand heeft doorgebracht. Betrokkene was 46 jaar toen zij naar België kwam, daartegenover heeft ze iets minder dan zes jaar in België geleefd.

Ook in België bleef betrokkene als Thaise masseuse in zekere mate ondergedompeld in de Thaise cultuur. Overigens had betrokkene ook in Thailand een massagesalon (cf. interview bij haar visumaanvraag van 07.10.2016) zodat er op professioneel vlak althans niet veel verschil was met haar herkomstland. Gelet op het voorgaande is het dan ook niet onredelijk te stellen dat ze nog een zekere mate van voeling moet hebben met haar herkomstland, met de taal, de cultuur en de lokale gebruiken aldaar. Volgens de gegevens waarover wij beschikken had betrokkene voor haar komst naar België ook nog familie in Thailand. Zij gaf in het voormelde interview van 07.10.2016 aan dat haar moeder, haar jongere en haar oudere zus nog in Thailand leefden. Betrokkene stelt in België haar familiale belangen te hebben, maar over welke familieleden het dan zou gaan, wordt niet uiteengezet.

Betrokkene is als Thaise masseuse tewerkgesteld, wat zonder meer een positief element is. Echter, het hebben van een job en bijhorend inkomen is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat zij ook in het land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan haar opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan.

Bij een vorig onderzoek om inlichtingen maakte betrokkene attesten inzake de reservatie voor taallessen over. Het betrof taallessen "NT2 Breakthrough publiek", dewelke een aantal basistaalvaardigheden aanleren zoals zichzelf voorstellen, de dagbesteding uitleggen, de weg vragen, boodschappen doen, Betrokkene zou de lessen aanvatten op 08.09.2020. Het is de administratie echter niet bekend of ze dat ook effectief heeft gedaan en of ze voor die lessen is geslaagd. Er werden daaromtrent geen geactualiseerde stukken overgemaakt. Verder is het evenmin bekend of betrokkene de verplichte inburgeringscursussen heeft gevolgd. Haar sociale en culturele integratie vormt bijgevolg geen beletsel voor het nemen van deze beslissing.

Gelet betrokkene inmiddels enkele jaren in België verblijft, is het eveneens aannemelijk dat zij in België een sociaal leven en kennissenkring opgebouwd heeft. Zelf legt zij hieromtrent niets voor, zij beperkt zich tot de verklaring dat zij in België haar sociale belangen heeft.

Wat betrokkenes gezinssituatie betreft moet vooreerst herhaald worden dat betrokkene en de referentiepersoon niet meer wettelijk samenwonen sedert 12.10.2022. Betrokkene stelt zelf dat er geen relatie meer is met de referent gezien zij verklaart dat hem schuld treft voor de stopzetting ervan. Betrokkene verhuisde op diezelfde datum naar een ander adres. Zij trok er in bij een andere man, doch zij maakt in haar overgemaakte stukken geen gewag van enige relatie met die persoon. Uit het enkele feit dat zij thans op hetzelfde adres als die man staat ingeschreven volgt immers niet automatisch dat zij met die persoon ook een relatie heeft. Betrokkenen kunnen evengoed samenwonen bij wijze van vriendendienst of om de kosten voor huisvesting te delen. Betrokkene heeft geen minderjarige kinderen met verblijfsrecht in België.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd. Zijn/haar F-kaart dient gesupprimeerd te worden."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 42quater en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht.

De verzoekende partij licht haar eerste middel als volgt toe:

"1.1.

Dat het voorwerp van onderhavig beroep de beslissing is van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 13 december 2022 waarbij een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht van verzoekster, dat was toegekend op basis van haar wettelijke samenwoning met een Belg.

Als motivatie wordt in de bestreden beslissing het feit weergegeven dat de wettelijke samenwoning van verzoekster op 27 juli 2020 werd geregistreerd en deze op 12 oktober 2012 in onderlinge toestemming werd beëindigd.

Verzoekster zou niet vallen onder een van de uitzonderingssituaties nu de wettelijke samenwoning geen drie jaar zou geduurd hebben, er geen gemeenschappelijke kinderen zijn en er evenmin sprake zou zijn van een schrijnende situatie.

Tenslotte zou er in hoofde van verzoekster geen leeftijdsgebonden of medisch probleem bestaan dat een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou staan.

Verzoekster zou reeds 46 jaar geweest zijn toen zij in België is aangekomen en zou pas 6 jaar in België hebben geleefd, zodat zij nog een zekere mate van voeling moeten hebben met haar herkomstland, de taal, de cultuur en de lokale gebruiken aldaar. Temeer daar verzoekster als Thaise masseuse ondergedompeld bleef in de Thaise cultuur.

Ook het feit dat verzoekster werkt, zou geen afdoende bewijs zijn van integratie in die zin dat het een beëindiging van verzoeksters verblijfsrecht verhindert.

Verzoekster zou immers op economisch actieve leeftijd zijn en zou haar opgedane werkervaringen en scholing in haar thuisland kunnen aanwenden om aldaar aan de slag te kunnen gaan.

Wat betreft de sociale en culturele integratie wordt opgemerkt dat verzoekster bij een vorig verzoek om inlichtingen attesten zou hebben overgemaakt inzake de reservatie voor taallessen, doch geen stukken werden voorgelegd of verzoekster inderdaad cursussen heeft gevolgd en of zij hiervoor geslaagd was. Ook het feit of verzoekster een inburgeringstraject heeft gevolgd, zou niet duidelijk zijn bij gebreke aan stukken.

Verzoekster zou dan ook niet aantonen dat zij geïntegreerd is in België in die mate dat het een beëindiging van haar verblijfsrecht in weg zou staan.

Ook het feit dat verzoekster inmiddels zou samenwonen met een andere man, zou geen belemmering vormen voor de intrekking van verzoeksters verblijfsrecht.

Verweerder is dan ook dat van mening dat het omwille van hogergenoemde redenen niet inhumain zou zijn om het verblijfsrecht van verzoekster te beëindigen.

1.2.

Conform artikel 42quater §1, 4° Vw. kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen de vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie, die zelf geen Unieburgers zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie, indien het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, of het geregistreerd partnerschap wordt beëindigd of er geen gezamenlijke vestiging meer is.

Bovendien moet volgens datzelfde artikel, laatste paragraaf, bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf van een familielid van een burger van de Unie, die zelf geen burger van de Unie is, rekening gehouden worden met de duur van het verblijf van de betrokkene in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie in België en de mate waarin er binding zijn met het land van herkomst.

Door deze laatste paragraaf aan het desbetreffende artikel toe te voegen, heeft de wetgever duidelijk gemaakt dat het niet de bedoeling is om steeds de facto een einde te stellen aan het verblijfsrecht van het familielid van de Unieburger van zodra de bovenvermelde situatie zich voordoet.

Verweerder laat evenwel na te motiveren waarom de beëindiging van het verblijfsrecht van verzoekster zich perse opdringt, temeer daar verweerder dienaangaande over een mogelijkheid beschikt en niet over een dwingende plicht.

Verzoekster heeft immers aangetoond dat zij zich ten volle geïntegreerd heeft, Nederlandse lessen heeft gevolgd, al lange tijd aan het werk is, in haar eigen levensonderhoud voorziet, inmiddels samenwoont met een andere man, enzovoort... zodat verzoekster een toonbeeld is van integratie en bovendien op geen enkele wijze ten laste is van de staat.

Integendeel, door haar tewerkstelling draagt verzoekster haar (financieel) steentje bij aan de samenleving.

Dat verweerder dan ook geenszins afdoende heeft aangetoond waarom het verblijfsrecht van verzoekster per se diende ingetrokken te worden.

Gelet op de gegeven discretionaire bevoegdheid om al dan het verblijfsrecht in te trekken van verzoekster, diende verweerder in casu immers te preciseren waarom de intrekking van het verblijfsrecht van verzoekster absoluut noodzakelijk was, quod non.

“Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg

en zelfs de enige waarborg tegen willekeur" (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks*, VII, *Formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

Verweerder heeft dan ook nagelaten grondig te motiveren waarom het absoluut noodzakelijk was het verblijfsrecht van verzoekster in te trekken, hoewel de discretionaire bevoegdheid die voortvloeit uit artikel 42quater §1, 4° Vw. dit voorziet.

De bestreden beslissing schendt dan ook de artikelen 42quater en 62 Vw. en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en dient vernietigd te worden.

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing¹.

Met de term "afdoende" wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlfomules inhouden, dienen eveneens te worden vernietigd (R.v.St., nr. 52.909 van 14.04.1995; R.v.St., nr. 44.141 van 20.09.1993; R.v.St., nr. 77.502 van 09.12.1998; R.v.St., nr. 77732 van 18.12.1998, R.v.St., nr. 83.771 van 01.12.1997; R.v.St., nr. 86.567 van 04.04.2000; R.v.St., nr. 90.169 van 12.10.2000).

"Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreider motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur" (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks*, VII, *Formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS, 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS, 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve handeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden (RvS, 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS, 20 september 2011, nr. 215.206; RvS, 5 december 2011, nr. 216.669).

De motivering is niet afdoende als het gaat om vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (D. VAN HEULE, "De motiveringsplicht en Vreemdelingenwet", T.V.V.R. 1993, 67).

Dat de bestreden beslissing tevens een schending inhoudt van het zorgvuldigheidsbeginsel, aangezien verweerder klaarblijkelijk niet over de nodige documenten beschikte teneinde het dossier van verzoekster in zijn geheel te kunnen onderzoeken.

Immers, verweerder merkt op dat verzoekster bij een voorgaande vraag om inlichtingen een reservatie voorlegde voor het volgen van taallessen, doch – bij gebreke aan recente documenten – het niet duidelijk zou zijn of verzoekster effectief Nederlandse lessen gevolgd heeft en of zij hiervoor geslaagd is.

Ook documenten betreffende het inburgeringstraject zouden ontbreken, zodat verweerder niet kan nagaan of verzoekster de verplichte inburgeringscursussen heeft gevolgd.

Tenslotte zou verzoekster inmiddels opnieuw samenwonen met een andere man, doch zou het niet duidelijk zijn of zij hiermee een relatie heeft.

Indien verweerder van oordeel was dat bepaalde stukken in het dossier van verzoekster ontbraken teneinde zich een volledig oordeel te kunnen vormen van de sociale en culturele integratie van verzoekster, evenals haar gezinssituatie, diende verweerder verzoekster dan ook uit te nodigen bijkomende documenten voor te leggen.

Verweerder richtte immers op 27 oktober 2022 een schrijven aan verzoekster met de vraag haar individuele situatie toe te lichten, zodat hij ook naderhand nog een schrijven aan verzoekster kon richten met de vraag nog bijkomende stukken te bezorgen indien hij van oordeel was dat deze noodzakelijk waren voor de beoordeling van haar dossier.

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (RvS, THIJSS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (RvS, SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (RvS, VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. 'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief recht, Leuven, ACCO, 1990,31)'.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

Dat verweerder dan ook geenszins op een zorgvuldige wijze te werk is gegaan bij de beoordeling van het dossier van verzoekster door enerzijds geen bijkomende stukken op te vragen bij verzoekster.

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden wegens een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

1.4.

Dat de bestreden beslissing tevens artikel 42quater §1 Vw. schendt waar bepaald wordt dat bij een beslissing om een einde te stellen aan het verblijf van een familielid van de burger, rekening moeten gehouden worden met de duur van het verblijf van de betrokkene in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie in België en de mate waarin er binding zijn met het land van herkomst.

Verweerder heeft wel bepaalde informatie opgevraagd aan verzoekster, doch maakt een onredelijke beoordeling van de door verzoekster verschaft gegevens.

Voor wat betreft de economische situatie, dient vastgesteld te worden dat verzoekster bewijzen heeft voorgelegd van tewerkstelling, doch deze door verweerder worden afgedaan als een normale voorwaarde om een min of meer menswaardig bestaan te leiden.

Dat verweerder evenwel geenszins de huidige economische realiteit buiten beschouwing kan laten, waarbij het als werkzoekende niet evident is om onmiddellijk een tewerkstellingsplaats te vinden.

Dat verzoekster in deze tijden over een job beschikt, is dan ook haar persoonlijke verdienste en toont haar positieve ingesteldheid en motivatie om bij te dragen aan de Belgische economie.

Ook de overige door verzoekster voorgelegde documenten worden door verweerder geenszins op een redelijke en evenredige wijze beoordeeld.

Dat de bestreden beslissing dan ook kennelijk onredelijk en onevenredig is waar zij stelt dat deze elementen geen verder verblijf in België zouden rechtvaardigen.

1.5.

Dat de elementen die overeenkomstig artikel 42quater, §1, laatste lid Vw. in rekening dienen worden gebracht bij de al dan niet beëindiging van het verblijfsrecht, in casu allen ten voordele van verzoekster spreken :

- duur van het verblijf : verzoekster verblijft inmiddels reeds 6 jaar in België (waarvan het overgrote deel legaal) en binnen welke periode zij zich volledig heeft geïntegreerd, zoals blijkt uit het feit dat verzoekster goed Nederlands spreekt en al lange tijd werkt

- leeftijd : verzoekster is 53 jaar oud, waardoor zij in de mogelijkheid verkeert om nog vele jaren een bijdrage te leveren aan de Belgische economie, iets wat verzoekster thans reeds doet door middel van tewerkstelling.

- gezondheidstoestand : verzoekster verkeert in een goede gezondheid, hetgeen aangetoond wordt door het feit dat zij middels tewerkstelling in haar eigen onderhoud voorziet.

- gezins- en economische situatie : verzoekster is reeds lange tijd tewerkgesteld en kan volledig in haar levensonderhoud voorzien. Zij heeft nooit enige steun van de overheid ontvangen. Verzoekster vormt dan ook in geen enkel opzicht een last voor de Belgische overheid.

Bovendien woont verzoeker inmiddels samen met een andere man, zodat zij opnieuw een gezin vormt ook in België.

- sociale en culturele integratie : verzoekster heeft Nederlandse taallessen gevolgd en spreekt op de werkvloer enkel Nederlands, zodat zij thans reeds goed Nederlands spreekt. Tevens neemt zij op actieve wijze deel aan het sociale en culturele leven in België, woont opnieuw samen met een man en beschikt zij over een grote vrienden- en kennissenkring

De economische, sociale en culturele verankering van verzoekster in België kan dan ook niet ontkend worden en zijn van groter belang dan haar belangen in Benin.

Verweerder heeft dan ook een manifeste appreciatiefout gemaakt bij zijn motivatie door geen of onvoldoende rekening te willen houden met de economische, sociale en culturele verankering.

Dat de bestreden beslissing deze elementen dan ook niet voldoende in rekening heeft gebracht en de beslissing op een kennelijk onredelijke en onevenredige wijze werd genomen, waardoor tevens artikel 42quater werd geschonden."

2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij voert in haar eerste middel aan dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing moet rekening houden met de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie in België en de mate waarin er bindingen zijn met het land van herkomst. De verzoekende partij stelt dat zij een toonbeeld is van integratie en bovendien op geen enkele wijze ten laste is van de staat. Integendeel, door haar tewerkstelling draagt ze volgens haar haar (financieel) steentje bij aan de samenleving.

Volgens de verzoekende partij moet de verwerende partij preciseren waarom het absoluut noodzakelijk is dat haar verblijfsrecht wordt in getrokken, maar laat zij na dit te doen.

De verwerende partij schendt volgens de verzoekende partij ook het zorgvuldigheidsbeginsel aangezien zij klaarblijkelijk niet over de nodige documenten beschikte om het dossier in zijn geheel te kunnen onderzoeken. De verzoekende partij wijst erop dat de verwerende partij aanhaalt dat zij bij een voorgaande vraag om inlichtingen een reservatie voorlegde voor het volgen van taallessen, maar dat het niet duidelijk zou zijn of zij effectief Nederlandse lessen gevolgd heeft en of zij hiervoor geslaagd is. Ook documenten betreffende het inburgeringstraject zouden ontbreken, zodat de verwerende partij niet kan nagaan of de verzoekende partij de verplichte inburgeringscursussen heeft gevolgd. Tenslotte zou de verzoekende partij inmiddels opnieuw samenwonen met een andere man, maar zou het volgens de verwerende partij niet duidelijk zijn of zij met hem een relatie heeft. Indien de verwerende partij van oordeel was dat bepaalde stukken in het dossier ontbraken om zich een volledig oordeel te kunnen vormen van de sociale en culturele integratie van de verzoekende partij, evenals haar gezinssituatie, moest de verwerende partij de verzoekende partij volgens haar dan ook uitnodigen bijkomende documenten voor te leggen. De verwerende partij richtte volgens de verzoekende partij immers op 27

oktober 2022 een schrijven aan haar met de vraag haar individuele situatie toe te lichten, zodat zij ook naderhand nog een schrijven aan haar kon richten met de vraag nog bijkomende stukken te bezorgen indien zij van oordeel was dat deze noodzakelijk waren voor de beoordeling van haar dossier.

Voor wat betreft de economische situatie, dient vastgesteld te worden dat de verzoekende partij bewijzen heeft voorgelegd van tewerkstelling, maar deze door de verwerende partij worden afgedaan als een normale voorwaarde om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. De verwerende partij kan volgens de verzoekende partij echter de huidige economische realiteit niet buiten beschouwing laten, waarbij het als werkzoekende niet evident is om onmiddellijk een tewerkstellingsplaats te vinden. Dat de verzoekende partij in deze tijden over een job beschikt, is volgens haar dan ook haar persoonlijke verdienste en toont haar positieve ingesteldheid en motivatie om bij te dragen aan de Belgische economie aan.

De verzoekende partij wijst er verder op dat zij inmiddels reeds 6 jaar in België verblijft (waarvan het overgrote deel legaal) en zij zich volledig heeft geïntegreerd, zoals blijkt uit het feit dat zij goed Nederlands spreekt en al lange tijd werkt. Zij is 53 jaar oud, waardoor zij in de mogelijkheid verkeert om nog vele jaren een bijdrage te leveren aan de Belgische economie, iets wat zij volgens haar thans reeds doet door middel van tewerkstelling. Zij stelt verder dat zij in goede gezondheid verkeert, wat volgens haar aangetoond wordt door het feit dat zij door tewerkstelling in haar eigen onderhoud voorziet. Zij heeft nooit enige steun van de overheid ontvangen. Bovendien woont de verzoekende partij naar eigen zeggen inmiddels samen met een andere man, zodat zij opnieuw een gezin vormt ook in België.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

“§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;”

De verwerende partij motiveert de toepassing van voormelde wetsbepaling in concreto als volgt:

“Betrokkene bekwam het verblijfsrecht als familielid van een Belg naar aanleiding van haar aanvraag gezinshereniging van 11.02.2022 in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Zij werd op 22.08.2022 in het bezit gesteld van een F-kaart. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht op basis van haar toenmalige geregistreerde partner de Belg D. S. P. G. A. (...), met wie zij zich vestigde. Thans is de situatie echter volledig gewijzigd. Op 12.10.2022 werd de verklaring van wettelijke samenwoning tussen betrokkene en de referentiepersoon in onderlinge overeenstemming beëindigd. Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden wegens beëindiging van het geregistreerd partnerschap.”

De verzoekende partij betwist deze concrete motivering niet. Deze blijft dan ook overeind.

De verzoekende partij voert wel aan dat de verwerende partij volgens haar moet aantonen waarom het absoluut noodzakelijk is om haar verblijfsrecht te beëindigen. De Raad kan deze zienswijze echter niet volgen. Voormeld artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet bepaalt immers dat in dat geval de minister of zijn gemachtigde over de mogelijkheid beschikt binnen vijf jaar na de erkenning van het recht op verblijf een einde te stellen aan het verblijfsrecht. Dit houdt, zoals de verzoekende partij terecht voorhoudt, een discretionaire bevoegdheid in. Dit betekent dat de verwerende partij inderdaad zal moeten motiveren waarom zij in een bepaald geval beslist van deze keuze gebruik te maken. Een dergelijke discretionaire bevoegdheid betekent echter niet dat de verwerende partij zou moeten aantonen dat er elementen zijn die het absoluut noodzakelijk maken dat het verblijfsrecht wordt beëindigd.

Artikel 42quater, §1, in fine van de Vreemdelingenwet bepaalt verder:

“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins-

en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

De verzoekende partij voert in haar eerste middel nu aan dat de verwerende partij volgens haar met verschillende elementen vermeld in deze bepaling niet of onvoldoende heeft rekening gehouden, of bepaalde elementen minstens op kennelijk onredelijke wijze heeft beoordeeld. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont echter aan dat de verwerende partij met deze elementen rekening heeft gehouden. Het is niet omdat de verzoekende partij bepaalde stukken aanbrengt i.v.m. haar leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin zij nog bindingen heeft in haar land van oorsprong, dat hieruit een verplichting voortvloeit voor de verwerende partij om het verblijfsrecht verder toe te staan. De verwerende partij dient enkel rekening te houden met deze elementen en beoordelen of deze elementen een intrekking van het verblijf in de weg staan.

De verzoekende partij voert vooreerst aan dat zij volgens haar een toonbeeld van integratie is. Zij wijst op haar tewerkstelling, op het feit dat zij al 6 jaar in België verblijft, zij 53 jaar oud is waardoor zij nog vele jaren kan bijdragen aan de Belgische economie, in goede gezondheid verkeert, en samen is met een andere man en met hem een gezin vormt.

De bestreden beslissing bevat over al deze elementen uitgebreide en concrete motieven, namelijk:

“Betrokkene verblijft sedert 11.02.2022 (datum verblijfsaanvraag) onafgebroken legaal in België, nu dus iets minder dan één jaar, wat een zéér korte periode is. Voor zover zij zou stellen reeds eerder legaal in België te hebben verbleven, dient inderdaad te worden vastgesteld dat zij tussen 03.04.2017 en 03.09.2021 eveneens legaal in het Rijk heeft verbleven als familielid van een Belg. Dit verblijfsrecht werd echter beëindigd in toepassing van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet. Betrokkene kan geen rechten putten uit verblijfsperiodes waaraan een einde is gesteld, uit verblijfsaanvragen die geen positief gevolg kenden en uit periodes van illegaal verblijf. Bovendien, zelfs indien men in overweging neemt dat betrokkene ongeveer zes jaar in België heeft vertoefd, dan nog moet vastgesteld worden dat zij het overgrote deel van haar leven in Thailand heeft doorgebracht. Betrokkene was 46 jaar toen zij naar België kwam, daartegenover heeft ze iets minder dan zes jaar in België geleefd.

Ook in België bleef betrokkene als Thaise masseuse in zekere mate ondergedompeld in de Thaise cultuur. Overigens had betrokkene ook in Thailand een massagesalon (cf. interview bij haar visumaanvraag van 07.10.2016) zodat er op professioneel vlak althans niet veel verschil was met haar herkomstland. Gelet op het voorgaande is het dan ook niet onredelijk te stellen dat ze nog een zekere mate van voeling moet hebben met haar herkomstland, met de taal, de cultuur en de lokale gebruiken aldaar. Volgens de gegevens waarover wij beschikken had betrokkene voor haar komst naar België ook nog familie in Thailand. Zij gaf in het voormelde interview van 07.10.2016 aan dat haar moeder, haar jongere en haar oudere zus nog in Thailand leefden. Betrokkene stelt in België haar familiale belangen te hebben, maar over welke familieleden het dan zou gaan, wordt niet uiteengezet.

Betrokkene is als Thaise masseuse tewerkgesteld, wat zonder meer een positief element is. Echter, het hebben van een job en bijhorend inkomen is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat zij ook in het land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan haar opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan.

Bij een vorig onderzoek om inlichtingen maakte betrokkene attesten inzake de reservatie voor taallessen over. Het betrof taallessen “NT2 Breakthrough publiek”, dewelke een aantal basistaalvaardigheden aanleren zoals zichzelf voorstellen, de dagbesteding uitleggen, de weg vragen, boodschappen doen, Betrokkene zou de lessen aanvatten op 08.09.2020. Het is de administratie echter niet bekend of ze dat ook effectief heeft gedaan en of ze voor die lessen is geslaagd. Er werden daaromtrent geen geactualiseerde stukken overgemaakt. Verder is het evenmin bekend of betrokkene de verplichte inburgeringscursussen heeft gevolgd. Haar sociale en culturele integratie vormt bijgevolg geen beletsel voor het nemen van deze beslissing.

Gelet betrokkene inmiddels enkele jaren in België verblijft, is het eveneens aannemelijk dat zij in België een sociaal leven en kennissenkring opgebouwd heeft. Zelf legt zij hieromtrent niets voor, zij beperkt zich tot de verklaring dat zij in België haar sociale belangen heeft.

Wat betrokkenes gezinssituatie betreft moet vooreerst herhaald worden dat betrokkene en de referentiepersoon niet meer wettelijk samenwonen sedert 12.10.2022. Betrokkene stelt zelf dat er geen

relatie meer is met de referent gezien zij verklaart dat hem schuld treft voor de stopzetting ervan. Betrokkene verhuisde op diezelfde datum naar een ander adres. Zij trok er in bij een andere man, doch zij maakt in haar overgemaakte stukken geen gewag van enige relatie met die persoon. Uit het enkele feit dat zij thans op hetzelfde adres als die man staat ingeschreven volgt immers niet automatisch dat zij met die persoon ook een relatie heeft. Betrokkenen kunnen evengoed samenwonen bij wijze van vriendendienst of om de kosten voor huisvesting te delen. Betrokkene heeft geen minderjarige kinderen met verblijfsrecht in België.”

De verzoekende partij betwist niet dat zij het overgrote deel van haar leven in Thailand heeft doorgebracht, dat zij als Thaise masseuse in zekere mate ondergedompeld bleef in de Thaise cultuur en dat ze nog een zekere mate van voeling moet hebben met haar herkomstland, met de taal, de cultuur en de lokale gebruiken aldaar, dat zij voor haar komst naar België ook nog familie in Thailand had, dat zij niets voorlegt over haar sociaal leven maar zich beperkt tot de verklaring dat zij in België haar sociale belangen heeft, en dat zij in haar overgemaakte stukken geen gewag maakt van enige relatie met de man bij wie zij woont. Deze motieven blijven dan ook overeind. Waar de verzoekende partij verder louter een andere mening is toegedaan dan de verwerende partij op het punt van tewerkstelling, maakt de verzoekende partij helemaal niet aannemelijk dat de motieven die de verwerende partij in de bestreden beslissing aan dit element wijdt, kennelijk onredelijk zouden zijn. De loutere bewering van de verzoekende partij dat zij een gezin zou vormen met de man bij wie zij woont doet bovendien aan de voormelde motieven van de bestreden beslissing niets af. De verzoekende partij beperkt zich in feite grotendeels tot de bewering dat zij zich niet kan vinden in de beoordeling van de verwerende partij, maar maakt niet op enige concrete wijze aannemelijk dat deze beoordeling kennelijk onredelijk zou zijn.

De verzoekende partij voert een schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij is van oordeel dat de verwerende partij gerust bijkomende stukken of informatie had kunnen opvragen, aangezien zij dat eerder ook al deed. Het is niet betwist dat de verwerende partij op 27 oktober 2022 de verzoekende partij verzocht haar individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of zij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. De verzoekende partij ging ook in op deze vraag en maakte verschillende stukken over. Het is dan ook duidelijk dat de verzoekende partij de mogelijkheid heeft gekregen om alle volgens haar nuttige informatie die zou kunnen verhinderen dat haar verblijfsrecht zou worden beëindigd, aan het bestuur over te maken. Het is dan ook de verantwoordelijkheid van de verzoekende partij zelf om alle nuttige informatie ook aan het bestuur over te maken. Indien zij dit nalaat of op niet voldoende duidelijke wijze doet, zoals in casu met betrekking tot bepaalde elementen, is de verzoekende partij hier dan ook zelf voor verantwoordelijk. De verzoekende partij kan de verwerende partij dan ook niet verwijten om na haar eerdere vraag om alle nuttige info over te maken, niet nog eens bijkomende inlichtingen te vragen. In zoverre de verzoekende partij de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, dient te worden opgemerkt dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). In casu dient evenwel te worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of de verzoekende partij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die in casu rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting.

De verzoekende partij laat de overig motieven van de bestreden beslissing ongemoeid en betwist ze dus niet. Zij blijven dan ook overeind.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

Zij licht haar tweede middel als volgt toe:

“2.

Dat verzoekster reeds zes jaar in België verblijft, over een vaste tewerkstelling en collega's beschikt en een grote vrienden- en kennissenkring heeft.

Dat volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens ook sociale en zakelijke relaties welke vreemdelingen hebben opgebouwd in België onder artikel 8 EVRM ressorteren (zie in die zin EHRM, 29 april 2002, Pretty/VK, nr. 2346/02, §61, 2002-III; EHRM, 12 september 2012, Nada/Zwitserland, § 151; EHRM, 16 december 2014, Chbihi Loudoudi e.a./België, §123).

Dat het EHRM voorts heeft gesteld dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip privéleven in de zin van artikel 8 EVRM. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat ik het kader van de verwijdering van gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op privéleven (EHRM, 18 oktober 2006, Uner/Nederland, nr. 46410/99, §59).

Dat verzoekster dan ook een eigen privéleven heeft opgebouwd in België, waarvan de bescherming onder artikel 8 EVRM valt.

Bovendien heeft verzoekster een nieuwe relatie en woont zij samen met haar nieuwe partner, zodat zij tevens een gezinsleven in België heeft dan dient beschermd te worden door artikel 8 EVRM.

2.2.

Dat conform artikel 8 EVRM eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Dat volgens artikel 8 EVRM de bestreden maatregel noodzakelijk is op voorwaarde dat deze pertinent en proportioneel is.

2.3.

Dat wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, in de eerste plaats moet nagekeken worden of er een privéleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens het begrip familie- en privéleven een brede term is en het onmogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Aangezien verzoekster reeds 6 jaar in België verblijft, geïntegreerd is, werkt, over collega's en een grote vrienden- en kennissenkring beschikt en zij opnieuw samenwoont met haar nieuwe partner, er dan ook aangenomen kan worden dat verzoekster een privé- en gezinsleven in België heeft.

2.4.

Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familieleven.

In casu dient een eventuele schending van artikel 8 EVRM beoordeeld te worden aan de hand van het feit of er voor de overheid een positieve verplichting bestaat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen.

Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986 Rees/The United Kingdom, §37).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" (billijke afweging) moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Dat uit de betreden beslissing geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen, zodat er na een belangenafweging sprake is van een schending van artikel 8 EVRM door de bestreden beslissing.

Dat verweerder bovendien geen enkel afweging heeft gemaakt wat de impact van de bestreden beslissing zou zijn op het privé- en gezinsleven van verzoekster.

Meer nog, verweerder onderzoek op geen enkel ogenblik een mogelijke schending van artikel 8 EVRM, niettegenstaande onbetwist is dat verzoekster een privéleven in België heeft opgebouwd en zij samenwoont met een man, zodat zij tevens een gezinsleven heeft.

De bestreden beslissing is dan ook disproportioneel en het beoogde doel is geenszins evenredig met de nadelen welke de beslissing voor verzoekster (en ook haar nieuwe partner) teweegbrengt.

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen enkele proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 EVRM in en laat de motivering van de bestreden beslissing nergens toe vast te stellen of aan de proportionaliteitstoets werd voldaan, zodat er in casu sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

2.5.

Tenslotte werd door de bestreden beslissing niet aangetoond dat de noodzaak van de inmenging in het privé- en gezinsleven gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel.

Staten beschikken immers over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak van de inmenging (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, nr. 27945/10, Sarközi en Mahran v. Oostenrijk, par. 62; EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52).

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van het bestuur om te bewijzen dat het de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

Een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook deze die betrekking hebben op het gezinsleven van verzoeker, in de weegschaal worden gelegd. Het is pas op het ogenblik dat een beslissing voortvloeit uit de weging van alle factoren dat zal kunnen worden uitgemaakt of zij al dan niet kennelijk onredelijk is (RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

De bestreden beslissing, noch het administratief dossier geven er geen blijk van dat op het ogenblik van het nemen ervan rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoeker waarvan de verwerende partij kennis had op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. Aldus blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot de belangenafweging, in casu de proportionaliteitstoets, die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, een belangenafweging waartoe de Raad niet zelf kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

Aangezien de bestreden beslissingen het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, waarbij het voordeel dat verweerder uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke staat tot het nadeel dat verzoekster (en hierdoor ook har partner) erdoor ondergaan, is deze onrechtmatig en houdt deze een schending in van artikel 8 EVRM.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM en bijgevolg dient vernietigd te worden.”

2.2.2. De Raad kan enkel vaststellen dat de bestreden beslissing een beslissing betreft “die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten”. De verwerende partij heeft dus expliciet in de bestreden beslissing opgenomen dat de verzoekende partij het grondgebied niet moet verlaten. De uitvoering van de bestreden beslissing kan op zich dan ook geen schending van het beweerd privé- of gezinsleven van de verzoekende partij tot gevolg hebben. De verzoekende partij kan de schending van artikel 8 van het EVRM dan ook niet dienstig aanvoeren.

Ondergeschikt stelt de Raad vast dat de verwerende partij in de bestreden beslissing wel degelijk een afweging gemaakt heeft. Er wordt niet ontkend dat de verzoekende partij een zeker privéleven heeft opgebouwd in België. De verwerende partij stelt wel dat de verzoekende partij langer in Thailand heeft verbleven dan in België en nog voeling heeft met de Thaise cultuur zodat zij van oordeel is dat dit privéleven in België geen hinderpaal vormt voor een terugkeer naar Thailand. Met haar betoog toont de verzoekende partij niet aan dat deze afweging kennelijk onredelijk is. Wat betreft haar gezinsleven duidt de verwerende partij erop dat de verzoekende partij zich beperkt tot een loutere verklaring. Zulks is onvoldoende om het bestaan van een gezinsleven in België aannemelijk te maken. De blote bewering van de verzoekende partij laat niet toe een schending van artikel 8 van het EVRM vast te stellen.

Het tweede middel is niet ontvankelijk.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juni tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU